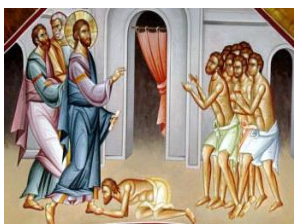

FLOAREA RECUNOȘTINȚEI

- *Duminica a 29-a după Rusalii, Pilda celor zece leproși* -

În timpul activității de propovăduire, Mântuitorul Iisus Hristos și ucenicii Săi se îndreptau spre Ierusalim, trecând prin mijlocul Samariei și al Galileii și au ajuns într-un sat, unde l-au întâmpinat zece bolnavi de lepră. Văzându-L pe Iisus, au strigat: „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!” (Luca 17, 13). Știind ce înseamnă viețuirea în boală, în afara familiei și a celor dragi, în loc pustiu și plin de necurăție, fără să își mai condiționeze acțiunea de ceva, de regulă, de credință („Crezi tu că poți? Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”), cum mai făcuse în alte rânduri), fără a le pretinde ceva, Domnul le spune să se arate preoților (Luca 17, 14). Și pe drum, cei zece s-au curățit de lepră și s-au tămăduit. Pentru că preotul era cel care stabilea dacă suspectul este într-adevăr bolnav, tot preotul era și cel care stabilea dacă cel ce fusese bolnav se vindecase, se tămăduise. De aceea, Domnul Hristos îi trimite să se arate preoților. Toți cei zece s-au vindecat în drumul lor. Evident, că bucuria fără margini i-a cuprins și mai mult ca sigur, s-au dus la casele lor, dornici să-i îmbrățișeze pe cei ai casei. Dintre cei zece, unul care nu era iudeu, ci samaritan, s-a întors, dând slavă lui Dumnezeu. Leproși fiind, samaritanii și iudeii stăteau împreună, se înțelegeau. Sănătoși fiind, nu reușeau să se

înțeleagă, se dușmăneau. Lucrul acesta este semnificativ și ni se întâmplă, deseori, și nouă, celor de astăzi. Suferința, necazul și boala ne unesc, în timp ce starea de bine și de sănătate ne desparte. Apoi mai este și această proporție, destul de considerabilă, de unu din zece, când cineva își arată recunoștința binefăcătorului său. De aceea, a ajuns în popor zicala: „Recunoștința, floare rară!”. Trist, dar adevărat! De câte ori uităm sau ne facem că uităm să mulțumim binefăcătorului nostru. Tocmai de aceea, cu tristețe, și Mântuitorul Iisus Hristos întrebă: „Nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?” (Luca 17, 17-18). Această întrebare ajunge să fie adresată tuturor celor ce li s-a făcut vreodată un bine și au uitat să mulțumească, care au neglijat recunoștința: „Ceilalți unde sunt?”. Mai este în popor o vorbă despre cineva nerecunoscător, care asemeni celor nouă, nu vrea să știe de „Mulțumesc!” și care mai este numit și lepră: „Este o lepră, un nerecunoscător”, la fel ca unul din cei nouă. Pentru a nu deveni în ochii celor din jur nerecunoscători, putem să scăpăm de povara etichetării prin slava pe care trebuie să o aducem lui Dumnezeu doar prin actul de mulțumire față de binefăcătorul nostru, pentru că la Dumnezeu se ajunge doar prin aproapele. Astfel ne arătăm dragostea față de Domnul, pe care nu-L vedem, prin aproapele nostru pe care îl vedem și îl iubim.

NU TE VOI LĂSA, NICI NU TE VOI PĂRĂȘI

Un examen eșuat, o dragoste nefericită, un serviciu pierdut, o familie rămasă fără prijiitorul ei, un copil fără șanse de salvare. Nu sunt de aceeași intensitate aceste situații, dar fiecare percepe cel mai puternic anume durerea sa, chiar dacă nu așa ar trebui să fie. Momente din viață când îți se pare că ești încercat la maxim de Dumnezeu, că este peste puterile tale să treci de toate câte s-au abătut peste tine, că a ta cruce nu mai poți să o duci, se întâmplă în viața fiecăruia dintre noi. Momente, când pare că uite până aici, că mai departe nu poate să fie mai greu, că nu poate Dumnezeu să mă „încerce” la nesfârșit, că trebuie și mie să-mi dea careva bucurii, căci nu poate viața mea să fie doar o luptă continuă, fiindcă nu vreau să sufăr, vreau să fiu fericit, nu vreau necazuri, desigur și cu conștientizarea existenței veșnicei, dar nu vreau să o primesc prin nefericirea pământească. Faptul că poate aceste nenorociri, greutăți, ispite sunt plata ca să putem să ne curățim sufletul, să înțelegem că nimic din această viață nu ne va aduce fericirea veșnică puțini vor să accepte. Și că mereu există voia Domnului care a făcut să trecem peste toate acestea, chiar dacă viața pare insuportabilă și nu vezi nici o lumină, când îți se pare că acest „negru” din ea nu va mai dispărea nicicând. Mulți caută în aceste cazuri salvarea în careva rugăciuni miraculoase, în căutarea unui sfânt anume care i-ar izbăvi de aceste greutăți. Da, există rugăciuni speciale, acatiste care pot fi citite pentru mijlocirea a unui sfânt anume față de Dumnezeu. Dar oare e acesta scopul lor adevărat? Oare acesta e rostul rugăciunii pentru sufletul îndurerat? De ce atunci când suntem în cea mai grea suferință nu ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului că nici un fir din părul capului vostru nu va cădea fără știrea lui Dumnezeu. De ce nu încercăm cu adevărat să ne întoarcem la Dumnezeu și să-L cerem milă și ajutor? Nu milă și

ajutor ca să ne ocolească necazurile, dar să fie Domnul Dumnezeu nostru, acela care ne va purta pe propriile brațe peste ele. Știu că e greu. Știu că există un acel moment când nu mai poți. Știu că poate mâine nu-ți mai poți plăti chiria, că nu-ți găsești serviciu în timpul apropiat, că durerea celui care e lângă tine te înăbușă și nu știi cum să-l mai ajuți. Și că mai există alții implicați, care depind de reușita sau nereușita ta. Care te privesc și în ochisorii lor se citește întrebarea: „Ai reușit, acum totul va fi mult mai bine?” Nu o să descopăr nimic din ceea ce nu cunoaște fiecare dintre noi. Ce nu poate face Dumnezeu? Care minune nu este posibilă pentru el? Oare nu poate el într-o secundă să oprească toate suferințele ale mele, ale voastre, ale tuturor. Dar nu o face fiindcă fiecare dintre noi are nevoie să înțeleagă că nu ceea ce credem noi e cel mai important, ci voia lui Dumnezeu. Omul este din fire neputincios ca să străbată viața fără durere și suferință. Aceste două stări îl însoțesc toată viața pe orice muritor. De când este prunc, omul începe să respire cu plânsete aerul vieții de aici. Și cu plânsete și lacrimi părăsește prezenta viață! Durerea este un lucru greu, dar în spatele acesteia, în spatele suferinței, al încercării, se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu, renașterea, replăsmuirea omului.

Depresia, o boala aparent banală, face mult rău umanității. De multe ori însă, de această tristețe covârșitoare are omul nevoie pentru a găsi drumul de întoarcere. Poate acesta este realismul de care avem nevoie pentru a înțelege că nu ne putem găsi împlinirea și bucuria vieții în tot felul de lucruri lumești și trecătoare. Un singur lucru îi trebuie sufletului pentru a fi fericit: „Gustul de Dumnezeu”. Dacă începem să-L căutăm pe Dumnezeu, să-L lucrăm, să-L avem în sufletul nostru, psihicul nostru se va echilibra. Dacă nu vom depune un pic de efort pentru a organiza viața noastră, vom fi clar viitori pacienți ai unui spital de psihiatrie. Numai cine n-a gustat din tristețea diagnosticată, poate spune că depresia nu este mare lucru, că se tratează. Depresia mai este numită „cancerul sufletesc” și este o problemă serioasă, cu care luptă omul uneori toată viața și pentru care are nevoie de mult efort și suport. Viața asumată, trăită într-o comunitate are o mare contribuție în starea psihică a omului, în prevenția tulburărilor psihice. Sunt mulți români plecați în străinătate care nu au luat nimic cu ei (*poate nu și-au luat nici părinții, nici copiii*), dar care au luat cu ei Biserica. Poate singurul loc în care românii din diaspora se întâlnesc și își tratează dorul, singurătatea și tristețea este Biserica. Uneori se întâmplă să se retragă în comunitățile lor, nemaiinteresându-i prea mult de restul lumii. Dar nu este de folos acest fel de existență creștină. Noi trăim în lume, dar nu trebuie să o părăsim. Noi suntem creștini în lume și purtăm un mesaj, al lubirii lui Hristos. Biserica este locul în care încercăm bateriile, iar apoi mergem în lume și împărțim ce am primit. În Biserică învățăm să trăim viața aceasta în perspectiva veșniciei. Aici formulăm o viziune, un mod de viață pe care îl împărtășim apoi celor din jurul nostru: „*Prin aceasta vă veți cunoaște că sunteți ucenicii Mei: vă veți iubi unii pe alții*”. Omul s-a despărțit de Dumnezeu pentru că nu vrea să mai trăiască în această comuniune cu Dumnezeu. Însă golul acela îl deranjează, îl face nefericit, îl face să se simtă groaznic. Și atunci omul încearcă să-și umple golul acela cu orice altceva: plăceri, distracții, păcate. Și orice ar face, golul rămâne. Faptul că nu-și poate umple golul, la un moment dat ajunge la stările acestea depresive, de deznădejde, de totală lipsă de sens, de rost al vieții și dintr-o dată nu mai are chef și poftă de nimic. Dintr-o dată îl lasă toate

puterile și dintr-o dată nu mai poate nici să acționeze. Lumea noastră aleargă, căutând să fie fericită, să se împlinească, să iasă dintr-o anume depresie pe care foarte mulți o conștientizează. Dacă oamenii ar citi mai mult Sfânta Scriptură, nu ar mai fi atât de depresivi, atât de deznădăjduiți, atât de rătăciți și fără sens. Cel mai bun antidot împotriva depresiei este Cuvântul lui Hristos din Sfânta Scriptură, care are în sine puterea de a ne învia, de a ne dărui bucurie și liniște. Cuvintele noastre au păcate, oricât de îngrijit am vorbi, oricâtă artă a oratoriei am pune în ele. Cuvântul lui Hristos însă are liniște și foarte multă pace. Să citim din Sfânta Scriptură, să ne hrănim mintea și inima cu acest Cuvânt al lui Hristos, care este fără de păcat. În timp ce lumea este din ce în ce mai otrăvită de certuri, de violențe și ură, să fim noi, creștinii, care răspândim în ea Dragostea lui Hristos! Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 22 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 24 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 25 ianuarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernie
Duminică 26 ianuarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Rău poți face imediat, mai greu este cu binele

Cât durează să faci rău cuiva? Câteva clipe. Cât durează să faci un bine cuiva? Poate chiar o viață. Evident că poți să faci un bine și în câteva clipe, oprindu-te lângă un nevoiaș sau oferind cuiva câteva vorbe frumoase, însă de regulă binele se construiește în timp fiind o realizare. Răul este ușor realizabil și mult mai accesibil. E la îndemâna oricui. Se găsește pe toate drumurile. E ieftin și întunecat. Și de multe ori ispititor. De aceea e mai comod să apelezi la el. Pentru bine trebuie să duci o luptă, să muncești, să faci sacrificii și compromisuri. E mai complicat. Însă destinațiile arată și te îmbracă total diferit. Când ajungi la destinația răului, te întuneci și te rătăcești. Când ajungi la destinația binelui, lumina îți deschide ușa și te primește într-un loc liniștit și frumos. Și doar aici îți poți găsi liniștea, bucuria și rostul. Pentru a exemplifica într-un mod sugestiv durata binelui și răului să ne gândim la un părinte care muncește și trăiește să-și ajute copilul să se realizeze. Acest bine îl construiește într-o viață. Totuși, în doar câteva clipe, copilul poate să arunce vorbe de nerecunoștință care îl vor afecta cumplit. Sau chiar îl poate abandona cu nepăsare pe cel care s-a dedicat o viață întregă pentru binele lui. Părintele îl va ierta, desigur, dar cam atât durează să dărâmi un om și să faci un rău. Și sunt multe exemple. Majoritatea țin de nerecunoștință și devalorizarea celor din jur. De inconștiența și egoismul nostru. De suflete închise și întuneric. Suntem însoțiți mereu de bine și rău. Și este alegerea noastră pe care dintre ele vom lua de mână. Trebuie doar să conștientizăm riscurile și pierderile. Trebuie doar să deschidem mai mult ochii și sufletul. Să lăsăm la o parte egoismul și să învățăm să oferim lumină dacă nu vrem să trăim în întuneric. Toate acțiunile noastre se răsfrâng cumva asupra noastră. Acest univers are o putere miraculoasă de a echilibra tot ce se întâmplă între noi și în noi. Dacă arunci doar cu noroi, nu poți primi înapoi trandafiri. Niciodată. Dacă arunci cu trandafiri, poți fi lovit cu noroi, însă, cu siguranță într-o bună zi trandafirii vor reveni la tine. Să nu facem răul, dar nici binele cu sila. De multe ori luptăm pentru binele unora, iar aceștia nu doresc deloc să-l primească. Oricât am încerca să-i luminăm sau mângâiem prin fapte frumoase, ei nu vor să asimileze ceea ce le oferim. Și atunci este bine să oferim lumina altora. Sunt mulți care au nevoie de ea și ar face orice să o primească. Binele pe care îl oferim în lume trebuie să fie primit tot cu bună-voință, căci binele poate sta doar în brațele altui bine. De multe ori, din pricină că binele nostru nu e apreciat sau prețuit, răul ne manipulează să acționăm cu rea voință.